Křesťané lidem v nouzi

CSI
Christian Solidarity International
Zdarma
Ročník 14
Číslo 11 - 12 / 2005
Zpravodaj Křesťanské mezinárodní solidarity

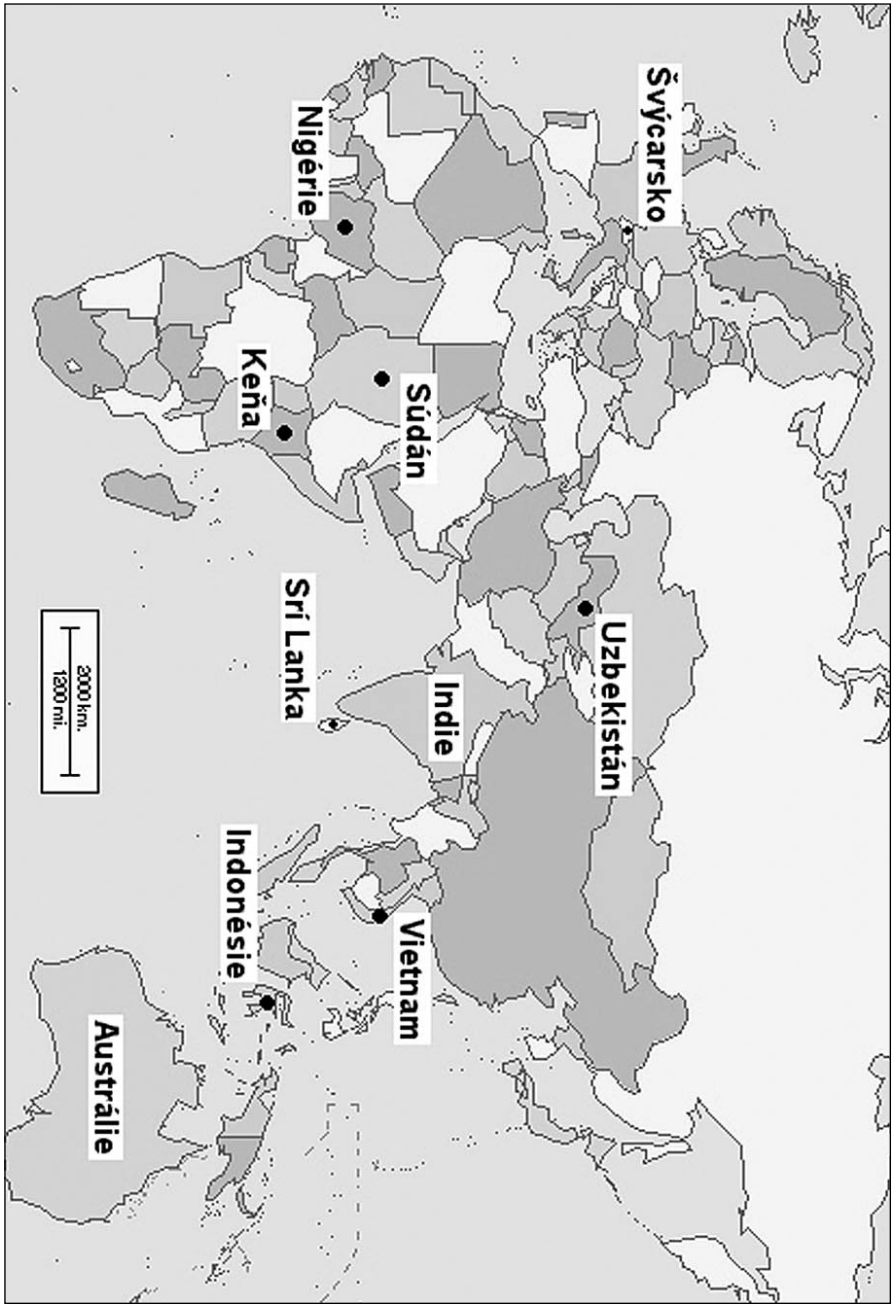
Na Súdán se zapomíná. Proto je důležité připomínat, že bída této země je skutečností.

Další část vyprávění otce Jana Meda, misionáře v Indii

Trpí-li jedna část, trpí s ní části všechny! (1 Kor 12:26)

Státy, ze kterých přinášíme zprávy v tomto čísle

Slovo úvodem

Dostáváte do rukou poslední číslo roku 2005. Především Vám chceme poděkovat za Vaše modlitby za pronásledované a trpící pro víru a za jejich hmotnou podporu. Nemůžeme se nechat odradit od tohoto našeho poslání, protože pronásledování křesťanů, přírodní pohromy a chudoba jsou trvalou součástí života. Víme to i od našeho Pána. Berme tedy modlitby a hmotnou pomoc za naše poslání. Mysleme však i trochu na sebe. Kolik toho vidíme špatného a nepřátelského doma, v naší vlasti. A tak tedy nezklamme naše pronásledované a trpící bratry a sestry a snažme se, aby nás, křesťany, bylo vidět. Nemyslíte, že naše malá věrohodnost a nedostatečné svědectví jsou i jednou z příčin utrpení Kristova těla, Církve? „Pána Ježíše zajímá plnost pravdy v našich konkrétních životech. Nezajímá ho, jestli my máme pravdu, ale spíše jestli Pravda má nás, jestli jsme skutečně jeho učedníky.“ (K. Lachmanová: Vězení s klíčem uvnitř, str.121). Evropu neudělá křesťanštější ústava, ale náš zcela konkrétní život. Jak se mají naši političtí reprezentanti účinně zastávat pronásledovaných, vězněných a zabíjených křesťanů, když necítí tlak voličů? Jak má odolat Evropa islamizaci, když jim křesťané vyklízejí pole, stydí se pokřižovat a jít do kostela? Možná to nebude trvat dlouho a naši potomci si budou pětkrát denně prostírat kobereček a obráceni k Mekce se pokorně modlit. Vždyť si ještě, my starší, pamatujeme na selhání národa a jeho inteligence za komunistů. A nebude to i pro naši současnou vlažnost?

CSI pokračuje v pomoci Súdánu. Naši čtenáři jsou o tamní situaci dobře informováni. Horší je to už mimo tento okruh. Toho si je vědom i pan poslanec Karas, a proto připravujeme jeho společnou návštěvu s CSI v Súdánu. Modleme se, aby tato akce přinesla pomoc trpícím lidem jižního Súdánu a Dárfúru a o šťastný návrat cestovatelů.

Blíží se konec roku. Rádi Vám pošleme potvrzení pro odpis Vašich darů z daňového základu. Potřebujeme však znát adresy. Znovu opakujeme, že je nedostáváme, poštovní poukázky mají jen dva díly a spoustu jmen nerozluštíme. Adresy nemáme ani u nových dárců převodem z účtů. Že adresu máme, poznáte z toho, že dostáváte náš časopis (u dárců, kteří si jej berou v kostele a oznámili to, máme poznámku a první číslo 2006 jim spolu s potvrzením pošleme). Jinak nám musíte adresu poslat e-mailem, poštou nebo telefonem (je možné volat i mezi 19. a 22. hodinou).

Ať se stane advent pro Vás dobou ztišení a hlavně duchovní přípravou na oslavu Ježíšových narozenin. Marty, vzpomeňte si na Ježíšova slova a s mírou! Dávejme příklad duchovního rozměru Vánoc a zvažujme i Jeho první Vánoce.

František Kopečný

Rozšiřuj a půjčuj!

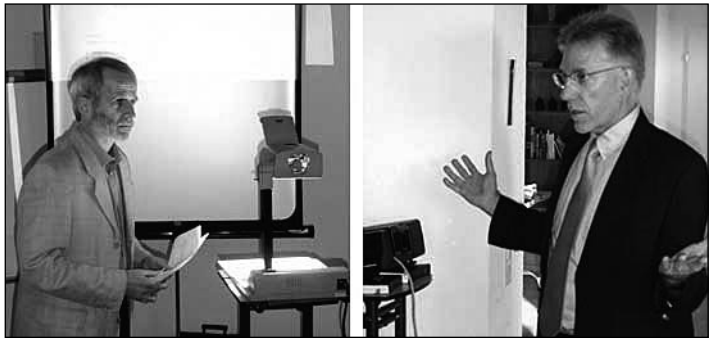
28. výroční konference CSI v Curychu

Ve dnech 27. až 29. října 2005 se v Binzi (sídlo CSI, nedaleko Curychu) a kapli sv. Anny v Curychu konala pravidelná výroční konference CSI. Letošní setkání probíhalo pod heslem „CSI mluví a koná v celém světě jako jedna organizace" a ve znamení 30. výročí památného tichého protestního pochodu za pronásledované křesťany za železnou oponou. Tento Pochod mlčících stál u počátků CSI.

Do Curychu jsme přicestovali po celonoční jízdě autobusem, abychom na konferenci zastupovali českou organizaci CSI. Bylo to radostné setkání s bratry a sestrami, kteří zasvětili svůj život pronásledovaným a vězněným křesťanům a s nimi i trpícím dětem a obětem katastrof.

Reverend Hansjürg Stückelberger a jeho nástupkyně ve funkci výkonného ředitele Annette Walder-Stückelbergerová. (CSI)

Gerhard Carl (vlevo), koordinátor pomoci dětem v nouzi, a John Eibner (vpravo), asistent mezinárodního prezidenta CSI. (CSI)

CSI se věnuje hlavně obětem násilností v jižním Súdánu. Pomáhá repatriovaným otrokům a také uprchlíkům z Dárfúru. Tamější genocida se dostává mimo zájem veřejnosti, i když je její rozsah co do počtu obětí a vyhnanců největší v současném světě. Podle výroční zprávy CSI byla v roce 2004 poskytnuta pomoc pro trpící v Súdánu ve výši téměř 800 000 USD, z čehož asi dvě třetiny jsou náklady na její obtížnou dopravu na místa potřeby. Měli jsme příležitost slyšet svědectví členů vedení CSI, kteří přímo na místě řídili dříve výkup otroků a nyní rozdělování pomoci navrátilcům. Vracíme se k této aktivitě CSI v našem zpravodaji trvale.

Naše podpora péči o chudé děti a pronásledovaným křesťanům v indickém Imphálu zůstává v Mezinárodním plánu činnosti CSI i pro rok 2006 a byla hodnocena velmi pozitivně.

V sobotu jsme se mohli účastnit slavnostního setkání CSI Švýcarska v kapli sv. Anny. Proběhla na ní konsekrace Annette Walder-Stückelbergerové do funkce výkonné ředitelky CSI, a to působivým vzýváním Ducha Svatého a přednesením proseb o Boží požehnání. Na setkání bylo také dvacet veteránů – účastníků památného Pochodu mlčících, kteří stáli u zrodu CSI. Byli nám představeni a odměněni drobnými upomínkami. Velmi podnětná byla přednáška Prof. Dr. Güntera Rohrmosera, který hovořil o významu křesťanského dědictví pro evropskou identitu místo Rocca Buttiglioneho, který se akce nemohl zúčastnit.

Plni dojmů jsme v sobotu o půl osmé večer nasedali do autobusu, abychom následující den šťastně dorazili nazpět do Přerova. Ke konferenci se budeme podrobněji vracet v dalších číslech zpravodaje Křesťané lidem v nouzi. Nyní jen tato aktuální informace. Zítra poneseme časopis do tiskárny, abyste jej asi po čtrnácti dnech dostali – zhruba týden trvá zpracování do tisku a tisk a týden balení 6500 kusů a rozeslání poštou.

30. října zdraví
František Kopečný a Petr Matyáš

Prof. Dr. Günter Rohrmoser

Súdán

Súdán před novým začátkem

Bolestiplné dějiny jižního Súdánu byly nedávno ovlivněny událostí, která může mít dalekosáhlý dopad. Dne 30. července 2005 zahynul při havárii ugandského vr-

Pohřeb Johna Garanga ve městě Juba. (CSI)

tulníku charismatický vůdce Jihosúdánského lidového osvobozeneckého hnutí John Garang.

John Garang, v USA promovaný zemědělský ekonom, vedl dvaadvacet let partyzánské oddíly Jihosúdánské lidové osvobozenecké armády (SPLA). S díky přijímal dodávky zbraní od etiopského marxistického diktátora Mengisty a posílal do jeho armády své vojáky, aby se v sousední zemi vycvičili. Stále nová napětí ve vlastním hnutí překonával chytrostí, výmluvností a často i silou. Přes těžké ztráty mezi svými vojáky i civilisty se mu podařilo přimět mocné v Chartúmu usednout k jednacímu stolu. Svého cíle, plné islamizace a podmanění jižního Súdánu, tak chartúmská vláda nedosáhla.

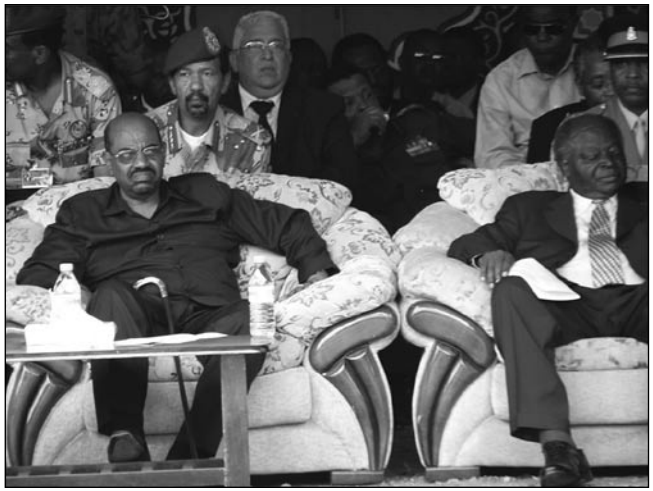
Pro většinu lidí nebude jeho smrt znamenat změnu v jejich obtížné situaci. V jižním Súdánu a v Dárfúru bude dále pokračovat boj o přežití, proud navrátilců ze severního Súdánu neustane, stále budou silou drženy desetitisíce otroků arabskými pány. Vládními vojsky obsazená posádková města v jižním Súdánu musejí být podle dohody z 9. ledna 2005 vyklizena. Po smrti Garanga vyháněly arabské bojůvky překotně vládní úředníky a obchodníky z měst jako Aweil a Juba. Nechávali za sebou trosky a znovu oživovali vzpomínky na léta trvající válečné hrůzy.

Hladové ženy ve městě Juba žádají o pomoc. (CSI)

Hrozné podmínky v Aweilu

Ve dnech 14. a 15. srpna dopravila CSI dvanáct tun materiální pomoci do Aweilu, což bylo po ukvapeném odchodu Arabů poprvé možné. Súdánští přátelé CSI byli na první pohled zaraženi a mluvili o nepopsatelných podmínkách ve městě, kde bylo asi 400 pacientů v přeplněné nemocnici ponecháno bez péče. „Tady se lidé neléčí, ale poráží," hlásil satelitním telefonem Mel Wal po zhlédnutí zakrvavených operačních sálů. Nad městem, kde není ani voda ani potraviny, se vznáší hnilobný puch. Je možné vidět tisíce úplně špinavých a vyhublých postav se snažně prosícíma rukama v silničním prachu - to jsou ženy a jejich děti, které se narodily těmto bývalým otrokyním, jež byly znásilněny súdánskými vojáky a ještě donedávna zavřeny v jakémsi druhu koncentračního tábora.

Súdánský diktátor Umar Bašír (vlevo) při pohřbu Johna Garanga. (CSI)

Salva Kiir Mayardit v rozhovoru s mezinárodním prezidentem CSI Hansjürgem Stückelbergerem. (CSI)

Hlad a bídu potkáváme také ve městě Juba, kde se 6. srpna 2005 konal pohřeb Johna Garanga. Vedle súdánského diktátora generála Umara Bašíra přišli vzdát poslední poctu také hlavy států Keňa, Republika Jižní Afrika a Etiopie. Garangův následovník Salva Kiir Mayardit slíbil udržení mírové smlouvy dojednané zesnulým Garangem. Požadoval také rychlé vyřešení dárfúrského konfliktu, bez čehož není celkový mír možný. Obřady v anglikánské katedrále Všech svatých proběhly důstojně a bez rušivých událostí.

Salva Kiir – nový vůdce jižního Súdánu

Salva Kiir Mayardit povede příštích šest let jižní Súdán. Má 54 let a pochází z okresu Gogrial ze severního Bahr El Ghazalu. Na rozdíl od Johna Garanga se setkával léta přímo s hony na otroky, které prováděly vládní milice. Salva Kiir nemá výřečnost ani vysokoškolské vzdělání jako jeho předchůdce. Diktátorské rozhodování je mu však cizí. Má schopnost přijímat rady a hledat konsensus. Takticky odvrátil své zaškatulkování od Arabů jako „separatista". Nechtěl své severní partnery při jednání vystrašit požadavkem na nezávislost. Otázku konání referenda o nezávislosti jižního Súdánu, jenž je plánováno na rok 2011, považuje za otevřenou. Je jisté, že dnes by se v jižním Súdánu nenašla většina pro zachování jednoty s islámským severem. Po 50 letech války, milionech mrtvých a statisících odvlečených do otroctví jsou lidé opatrní. „Když si potřepeš rukou s islamistou, musíš si potom spočítat, jestli máš všechny prsty," se dnes stalo pořekadlem v jižním Súdánu. Ambice a touhy na úřad prezidenta celého Súdánu, které si potají dělal John Garang, Salva Kiir nemá. Také jiné sny, často nerealisticky odvážné, byly pohřbeny společně s bývalým předsedou, např. vybudování nového hlavního města na těžce přístupném břehu Nilu v bažinaté krajině poblíž Garangova rodiště. Tužbou Salva Kiira bylo odedávna vytvořit pro národy jižního Súdánu svobodnou občanskou společnost postavenou na právu a zákonu.

Bohoslužba za Súdán

Válka v jižním Súdánu a Dárfúru si

vyžádala miliony obětí. „Touto bohoslužbou hodláme dát zoufalství známku naděje,“ uvedl reverend farář Hansjürg Stückelberger při pietní akci v Kazatelském kostele v Curychu.

Dne 17. září 2005 pořádala CSI na podporu Iniciativy pro Súdán bohoslužbu za solidaritu s pronásledovanými a hladovějícími v Súdánu. Iniciativa pro Súdán je tvořena skupinou poslanců, farářů různých církví a křesťanských organizací. K návštěvníkům bohoslužby promluvili mimo jiné i Súdánka Achol Cyer Rehan, Súdánec Dr. Luka Deng, Heiner Studer, poslanec švýcarské Národní rady, a zástupci CSI.

Achol předala pozdravy od žen, které prožily otroctví na vlastní kůži. „Naše poděkování patří přátelům z CSI,“ říká vysoká žena z okresu Gogrial. „Odpověď na otázku, zda jsou ještě dnes otroci, zní bohužel ano.“ Apelovala na vytvoření mezinárodního programu pro navrátilce z otroctví, kteří jsou sice na svobodě, ale bez jakýchkoliv prostředků

Bohoslužba za Súdán v Kazatelském kostele v Curychu. (CSI)

a často bez rodiny. Vrací se totiž ženy, jejichž muži byli zabiti a děti bez rodičů. Achol děkuje za všechnu pomoc a prosí o její pokračování: „Společně můžeme vzkřísit jižní Súdán!“

Hluboká vděčnost

Podle slov Luky Denga je zdravotní péče v jižním Súdánu zcela ochromena. Před pěti

Achol Cyer Rehan a doktor Luka Deng Kur. (CSI)

lety otevřel svoji nemocnici pod jedním stromem. „Když z Antonovů shazovali bomby, rozutekli jsme se do všech stran.“ Dnes podle něj umírá mnoho lidí na nemoci, které lze léčit. Na první místo patří malárie. Dále je zde problém vysoké dětské úmrtnosti. V okruhu sta kilometrů je pouze jeden lékař, který studoval v Chartúmu a Káhiře. „Právě pomoc CSI v posledních letech vedla k záchraně mnoha lidí. Neděkují jen naši pacienti. Mnozí také vědí, že bez angažovanosti CSI by nikdy nepřišel mír!“

Sůl země

Spolupracovník CSI John Eibner srovnává Achol a doktora Luku s těmi, kterým patří Ježíšovo „Vy jste sůl země“ z jeho horského kázání (Matouš 5, 13). Překonávají všechny obtíže a nebezpečí a navzdory mnoha těžkostem pomáhají zničené vlasti, místo aby jako mnozí odešli do exilu. Ale i ve Švýcarsku se děje mnohé, co lze nazvat „solí země“. „Reprezentativní vzorek je dnes přítomen v tomto kostele,“ řekl John Eibner. Ke změnám v Súdánu nedošlo díky milionářům a politicky mocným, ale díky všem, kteří súdánským lidem věnovali čas ve svých modlitbách a finanční oběti.

Mezinárodní prezident CSI k situaci v Súdánu

Bůh dosahuje svých cílů cestami, které se nám zprvu jeví nepochopitelné. To platí i o náhlé smrti Johna Garanga, vůdci súdánského hnutí odporu a viceprezidenta Súdánu, při havárii helikoptéry. Bůh nedělá chyby. Tak mu důvěřujme, když svěřil nyní osudy jižního Súdánu Salva Kiirovi, nástupci Johna Garanga.

Pro naše pomocné akce se v nejbližší době nic nemění. Hladovějící a pronásledovaní potřebují rychlou pomoc. Také krize v Dárfúru ještě dlouho neskončí. Proto pamatujte ve svých modlitbách na křesťany v jižním Súdánu, aby cítili Boží ochranu a Bůh vedl jejich politické i náboženské vůdce k moudrosti ve spolupráci pro jejich dobro.

K modlitbě a zamyšlení

Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně. (Jak 5, 10) Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a zcela vydal sebe za nás jako dar v oběť, vůni Bohu velmi příjemnou. (Ef 5,1-2)

Lakshman Kadirkamart

Srí Lanka

Dne 12. srpna 2005 byl zavražděn ministr zahraničí Lakshman Kadirkamart. Byl to Tamil a křesťan, což je vzácná kombinace v zemi ovládané buddhisty a hinduisty. Vrahy byli Tamilští tygři.

Indie

V červnu napadli hinduističtí extrémisté řadu kostelů ve státech Bihár, Rádžasthán, Madhjapradéš, Urísa a Kérala. Katolická biskupská konference vyzvala centrální vládu, aby ukončila násilí.

Dav asi padesáti hinduistů napadl 21. srpna 2005 křesťanské společenství v Indore ve spolkovém státě Madhjapradéš. Zranili deset křesťanů, mezi nimi i matku s dvouletým dítětem, zničili ozvučení a roztrhali bible. Své počínání vysvětlovali rostoucím počtem přestupů ke křesťanství.

Indonésie

Asi čtyřicet dětí, mezi nimi i třicet muslimských, se učilo s výslovným souhlasem v křesťanské škole. Na nátlak islamistů byly v květnu zatčeny tři učitelky: Dr. Rebeka Zakaria, Eti Pangesti a Ratna Bangun. Nyní očekávají soudní proces.

Keňa

Dne 15. července 2005 byl zastřelen neznámými pachateli katolický biskup Luigi Locati. Nic nebylo ukradeno, šlo zřejmě o pomstu. Sedmasedmdesátiletý Ital se zasazoval hlavně o kmen Turkana. Zakládal pro ně školy a zdravotní střediska a sháněl rozvojovou pomoc.

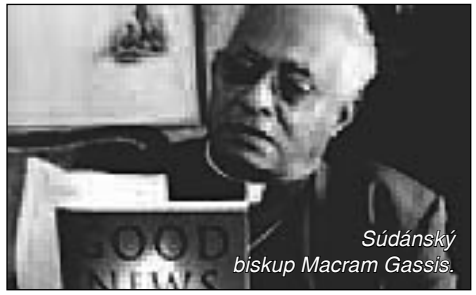
Nigérie

Začátkem června zmizel v nigerijském spolkovém státě Kaduna, jehož populaci tvoří převážně muslimové, křesťanský univerzitní učitel Andrew Akume. Krátce předtím nad ním jedna islamistická skupina vynesla rozsudek smrti pro údajné rouhání proroku Mohamedovi.

V zemi obývané napůl křesťany a napůl muslimy působí od konce června Islámská rozvojová banka, založená Saudskou Arábií. Bude řízena podle islámského práva šaria. Nigérie je již od roku 1988 také členem Organizace islámské konference.

Súdán

Katolický biskup Macram Gassis staví v jihosúdánské vesnici Mayen Abun školu pro vzdělávání dětí propuštěných z otroctví. Při své návštěvě Curychu dne 13. září 2005 poděkoval za snahy CSI o osvobození a návrat svých krajanů a za pomoc při jejich rehabilitaci.

Súdánský biskup Macram Gassis.

Austrálie

Australská vláda udělila během minulých dvou let víza asi 10 000 uprchlíků před genocidou v Súdánu, a umožnila tak nešťastným rodinám začít nový život na pátém kontinentě.

Vietnam

Koncem srpna byl propuštěn z vězení mennonitský farář Nguyen Hong Quang, a to i přesto, že odmítl komunistům podepsat „přiznání viny“. Tlak CSI přinesl ovoce!

Uzbekistán

Diktátorský režim prezidenta Islama Karimova vhání stále více lidí do rukou extremistů. Křesťanská menšina je v zemi z 90 % muslimské pronásledována.

Annette Walder-Stückelbergerová

Jak se už dlouho očekávalo, odstoupí reverend Hansjürg Stückelberger k 1. lednu 2006 z pozice výkonného ředitele CSI a svoji funkci předá své dceři Annette Walder-Stückelbergerové. Annette se vám v této části představuje.

Mládí

Už jako mladistvé mi ležely na srdci lidé trpící pro svou víru v Krista. Proto jsem v době mezi maturitou a vysokou školou byla ve Vídni u jedné misie. Pro ni jsem pašovala bible a další náboženskou literaturu za železnou oponu. Bezprostřední kontakt s těmito křesťany byl pro mne klíčovým zážitkem. Pod jeho dojmem jsem se rozhodla začít místo teologie studovat ruštinu a v Mnichově navštěvovat tlumočnickou školu. Zpočátku nebyli rodiče nadšeni mojí volbou přípravy na „nevýnosné povolání“. V tu dobu však ani nebylo v Curychu možné takové obory studovat. Proto se nakonec rozhodli respektovat mé rozhodnutí. Po čtyřech letech jsem složila ve Wiesbadenu překladatelské státní zkoušky. Proto jsem mohla pracovat v mezinárodním sekretariátě curyšské pojišťovny. Dva roky jsem pracovala pro CSI jako referentka pro Sovětský svaz. Tak jsem poznala chod CSI i zvnitřku. Mnohokrát jsem navštívila Moskvu. Tento kontakt s pronásledovanými křesťany mne hodně ovlivnil.

Manželství a rodina

V říjnu roku 1983 jsem se provdala za Karla Waldera. Když se nám po roce narodil syn, přestala jsem pracovat a věnovala jsem se rodině, která se rozrostla o další dvě děti. Platilo pro mne následující: „Budu věrná v drobnostech.“ A není jednoduché pro ženu s akademickým vzděláním věnovat se dětem a domácnosti. Ve všech těžkostech jsem věřila, že Bůh mou cestu zná. On ví, jak ráda bych byla s křesťany na Východě, hlavně v Rusku. Rostlo ve mně přesvědčení, že můj čas pro zvláštní pověření přijde. Před dvanácti lety mne naše církevní společenství požádalo, abych dělala kostelníka. Do kostela bylo blízko, byla bych doma, když děti přijdou ze školy, ale co bych na takovém místě dělala? Ale s mužem jsme se rozhodli a já souhlasila. Opět pro mne platilo: „Také tomuto malému kostelu být věrná.“

Annette Walder-Stückelbergerová s rodinou. (CSI)

Izrael

Další životní zkušeností byl pro mne asi před pěti lety pobyt v Oděse. Tam jsem pomáhala na požádání jedné křesťanské organizace Židům, kteří se chtěli přestěhovat z Ruska do Izraele. Do té doby jsem měla málo příležitostí poznat problematiku Blízkého Východu. Ale týdny v Oděse a Haifě s ruskými Židy mi otevřely takový duchovní pohled na vyvolený národ, se kterým má Bůh plány i nyní. Od té doby se za tento národ modlím: „Pane, buď vůle Tvá, přijď se Svým lidem do cíle!“

Rusko

Asi ve stejnou dobu jsem pocítila potřebu osvěžit si svou ruštinu. Proto jsem začala dávat kurzy na škole. Vlastně to vypadalo, že přichází můj čas. Boží časový rozvrh je úplně dokonalý! Byla jsem jmenována curyšským soudním tlumočníkem. Naše děti byly už velké a tak jsem mohla slíbit organizaci Prison Fellowship International spolupráci a několikrát s nimi navštívit Rusko a být překladatelem na kurzech pořádaných ministerstvem spravedlnosti. Byla to nádherná léta!

Nový zlom

Ale Boží cesty jsou jiné než naše představy. Jednoho dne přišla otázka, zda nechci v CSI následovat svého otce na místě ředitele. Popravdě řečeno, byla jsem s CSI po léta spojena, ale toto jsem si vůbec nedovedla představit. Dlouho jsem váhala, ale časem se mi jevilo stále zřetelněji, že mi Bůh chce svěřit něco zcela nového. Přestala jsem kostelničit

a v únoru jsem se konečně rozhodla přijmout tuto úlohu. Ráda přijmu tuto výzvu! Bůh je věrný a bude mi na této cestě, na které mne potřebuje, přát zdar. Proto jsem ale velmi odkázána na Vás, drazí přátelé CSI. Srdečně vám děkuji za Vaše přímluvy za mne, rodinu CSI a spolupracovníky. Modlitba je ten nejlepší základ pro požehnanou práci ke cti a slávě Boží.

Těším se, jak budeme společně pomáhat našim trpícím bratrům ve víře.

Annette Walder-Stückelbergerová

Indie - Misionář

V této části zpravodaje přinášíme další pokračování vzpomínek otce Jana Meda, misionáře v indickém statě Manipur, kde naše česká rodina CSI podporuje modlitbou i finančními dary obdivuhodné salesiánské dílo. Následující řádky naváží na tu část vzpomínek otce Meda, která byla již uvedena v číslech 1-2 a 3-4 letošního roku. Opustili jsme otce Meda ve funkci rektora. Byl u zrodu nebývalého růstu duchovních povolání v Indii. Podle jeho slov je salesiánský systém v praxi obdivuhodný. Vychovává mladé a nepůsobí zahořklost ani u těch, kteří odejdou. Vedlejším produktem noviciátu jsou dobré rodiny. Text opět doprovázejí ilustrační fotografie z naší letošní návštěvy Indie.

Do Kotagiri a vpřed

V roce 1954 uvažoval otec provinciál, že mě dá z Tirupatturu pryč. Zdálo se mu, že jsem tam už dlouho. Nakonec to uskutečnil o rok později, v roce 1955. Byl jsem smutný, protože jsem měl chlapce rád a práce s nimi se mi líbila. Místo jsem přenechal bratru Di Fioremu. Doporučil jsem jej jako svého nástupce, protože se mnou dobře pracoval několik roků.

Ale když přišel čas odjezdu, zjistil jsem, že jsem příliš vázán k místu, pro které jsem byl určen a kde jsem prožil devět dlouhých let. Abych zabránil zbytečnému lítostivému loučení, poslal jsem všechny chlapce na prázdniny. Potom jsem připravil celý dům i svůj pokoj na předání novému rektorovi. Ale když dorazil a já jsem jej posadil do svého křesla, abych mu předal dokumenty a registry, všechno na mne padlo. Tak jsem odjezd neodkládal. Vůbec je lepší neohlížet se zpět!

Když jsem se dostal do Kotagiry, srdečně mne přivítali. Byli to všechno moji bývalí chlapci z Tirupatturu a vzájemně jsme se znali. Nepředpokládal jsem žádné komplikace a těžkosti. Ale okamžitě jsem zjistil, že bratři měli malou úctu k otci Bernikovi, bývalému rektorovi. Bratr, který k němu měl proslov na rozloučenou, byl mírně řečeno lehkomyslný. Dělal si z něj blázny a žerty. Řekl jsem celé komunitě, že jsem nešťastný, jak se chovají k tak ctihodnému a svatému knězi a svému bývalému rektorovi. Byli přirozeně šokovaní z mého napomenutí, ale myslím si, že to potřebovali. V Tirupatturu byli nadřízení jednotní jako jedno mužstvo, ale v Kotagiri to bylo jinak.

Kotagiri je příjemné místo s báječným podnebím a kopci zvoucími k výletům. Vlastnili jsme malou čajovou plantáž, která nám přinášela příjmy z prodeje čajových listů. A dále nám dávala zahrada a farma dostatek vajec, masa a zeleniny. To vše spravoval bratr Ludwig Zagreb, Jugoslávec, který se zachránil útěkem z komunistické Jugoslávie, kde Tito zabil tisíce lidí. Zemědělským dovednostem se naučil v Itálii.

Můj příští přesun byl do Basin Bridge v Madrasu. Tam byl přemístěn zbytek tříd z Kotagiri. Tato horská stanice zůstala prakticky prázdná, aby sloužila jen pro odpočinek. Bylo to dobré rozhodnutí a bratři je přivítali. Já jsem tedy byl požádán, abych šel do naší technické školy do Madrasu, kam přešlo mnoho bratří z Tirupatturu. Já jsem dostal místo rektora. Otec Castelli, který zde udělal mnoho dobrého, byl totiž potřebný jinde. Ten den, co jsem se ujal funkce, byl velký vítr a přívalový liják. To pobořilo hodně zdí. Bylo to divoké přivítání. Ale zeď nezeď, práce musela pokračovat a šlo to dobře. Nedostatek peněz byl trvalý a je pochopitelný, ale snažili jsme se jej řešit, jak to jen bylo možné. Zahájil jsem propagaci pomoci chlapcům. Bylo podivuhodné, že i mezi těmito ubohými hochy byla povolání. Bylo to výsledkem působení otce Castelliho. Jeho příklad byl opravdu velmi „nakažlivý" a byl pro nás dobrým dědictvím. Často žádal chlapce, aby se modlili za naléhavé potřeby a provázel je při modlitbě. A milost přicházela. Svatost vždy přitahuje a přináší ovoce.

Moje rektorské působení v Basin Bridge bylo krátké, všeho všudy tři měsíce. Neočekával jsem změnu, ale ta přišla zčista jasna. Náš provinciál otec Pianazzi odjel do Itálie na generální kapitulu. Popřáli jsme mu šťastnou cestu a rozloučili se s ním. Nečekali jsme, že je to vlastně sbohem našemu provinciálovi.

Nečekané uposlechnutí

Všichni jsme se modlili za zdar generální kapituly. Nezdálo se, že by mělo dojít k nějakému překvapení. Církev pracovala na 2. vatikánském koncilu, ale ovoce teprve dozrávalo. Během sezení jsme dostali zprávu, že otec Pianazzi byl zvolen jedním z radních hlavní rady. Nedivili jsme se, byli jsme rádi, že byl zvolen ten správný muž. Kdo však bude příštím provinciálem v Madrasu? To nás teď zajímalo.

Brzo po kapitule se otec Pianazzi vrátil, ale byl trochu rezervovaný a neřekl nám žádné zprávy. A my jsme se ho otevřeně neptali, protože jsme čekali jmenovací dopis od generálního představeného. Připomínám, jak se mnou otec Pianazzi tvrdě mluvil a přehlížel mě. Já jsem se nikdy nesnažil zavděčit nadřízeným, ale jeho mlčení jsem považoval za významné. Když jsem šel jeden večer do Basin Bridge, zavolal si mě a požádal, abych za ním zítra ráno přišel. Věřil jsem, že mi chce říci něco důležitého a tak jsem přišel včas. Bez obalu mi řekl: „Vy jste provinciál." Chystal jsem se zeptat, jestli to považuje za tak jednoduché říci mi tak neočekávanou věc. Ale on mne krátce odbyl: „Jsem tady, abych Vás informoval a ne abych s Vámi diskutoval." Nebylo co říci, jen přijmout. To bylo vše. Neřekl mi nic víc. Byl jsem zcela mimo. Přemýšlel jsem, co udělat nejdřív. Znal jsem mnoho provinciálů, ale nikdy mne nenapadlo, že se provinciálem stanu. Cítil jsem se zcela nezpůsobilý. Ale vše bylo jasné, i když to nebylo na papíře. Byl to otec Ziggiotti, generální představený, kdo mne v roce 1958 ustanovil provinciálem.

Naštěstí přijel na vizitaci otec Bellido, člen vrchní rady. To byla pro mne záchrana. Když přijel, požádal jsem jej, ať si provincii prohlédne jako svou a udělá zásahy, které považuje za správné. Mezitím jsem se rozhodl projít celou provincií, abych viděl co mohu udělat. Také jsem chtěl poznat, jak spolubratři přijali moje jmenování. Ještě jsem nevěděl přesně, co dělat, ale rozhodl jsem se pracovat co nejlépe. Mimo to, Bůh je Pánem všeho a nikdy neopustí ty, kteří poslouchají a snaží se o nejlepší.

Tak jsem se stal provinciálem. Ale jak začít? Prvním úkolem bylo stanovit dobrého tajemníka. Otec Meliga, který byl naším prefektem, když jsem přišel do Tirupatturu, byl nějaký čas i tajemníkem otce Pianazziho. Bylo o něm známé, že nebyl moc vstřícný. Měl zcela odlišnou povahu než já. On cítil totéž a nebyl si jistý, jak rozhodnu. Otec Dabove mi navrhl, ať jej oslovím a požádám ho, aby mi dělal tajemníka. On byl rád, že mu důvěřuji a souhlasil. Naneštěstí nemělo toto uspořádání dlouhého trvání. Brzy nás opustil a umřel na rakovinu.

A opět mi poradil otec Dabove, že otec Oreglia bude ten správný a já radu přijal. A skutečně. Otec Oreglia byl mým velkým pomocníkem po celou dobu mého působení. Byl velmi výkonný a dobrý společník. S ním a otcem Dabovem se dobře pracovalo. Byli to praví salesiáni, příkladně zbožní a tvrdí dříči.

Práce v provincii

Celá jižní Indie patřila pod naši provincii. Tehdy byl centrem Madras. Ale patřily do

ní celý Tamilnádu, Bombaj, Góa, Kérala a Srí Lanka. Později byly přidány ještě státy Ándhra a Karnátaka. Bylo to dost, abych se polekal. Ale nikdy jsem nezapomněl, že Bůh je všude a my stojíme před jeho tváří. Ale jak být ve styku s jednotlivými domy? Pravda, vlaky a autobusy byly všude, ale cestovat s nimi bylo složité.

Msgr. Mathias byl záchranou. Věnoval provincii velkého Chevroleta. Ale já jsem považoval za nepřiměřené a nákladné jezdit tak velkým autem a navštěvovat naše chudé domy a často ubohé misie s tak luxusním vozem a předvádět se jako „barra saheb". Rozhodl jsem se auto prodat a koupit skútr, který jsem považoval za přiměřenější a kompatibilní s mým náboženským životem a prací. Skútr vypadal skromněji a mně docela vyhovoval.

Neměl jsem rád, když mi lidé sloužili. Na skútru jsem obsáhl celou provincii, držel se na nižší úrovni a hlavně jsem byl soběstačný. Dlouhé cesty mi přinášely odpočinek a uvolňovaly napětí. Byly cvičením pro moje tělo a udržovaly dobře moje reflexy. Také mi dovolovaly modlit se o samotě a nahlas. Byl mi doporučován silnější motocykl, ale já jsem dal přednost skútru také proto, že měl rezervu pro případ píchnutí (Ještě při naší návštěvě jsme otce Meda fotografovali na skútru, který teď používá jeden z katechetů).

Otec Bellido shledal provincii v pořádku a odjel. Co by také mohl po otci Pianazzim najít? Já jsem začal navštěvovat domy jeden po druhém, abych se představil a zkontroloval stav. To mne stálo nějaký čas. Mnoho času jsem strávil v kanceláři, ale měl jsem zdatné spolupracovníky. Otec Dabove byl ekonom a nechával jsem mu všechny finanční záležitosti. Byl odpovědný a pečlivý pracovník. Otec Oreglia byl přesný ve své roli tajemníka. Organizoval celou kancelář, kromě mojí soukromé korespondence. Nikdo nemůže říci, že za mne někdo psal dopisy.

Po návratu z dlouhé cesty jsem se nejdříve okoupal, protože jsem se potřeboval ochladit. Potom jsem prohlédl tisk, který došel během mé nepřítomnosti, abych se dověděl, co se dělo. Pak jsem roztřídil poštu, která se nahromadila na stole, abych odpovídal podle důležitosti, protože spolubratři čekali na mou odpověď. To mi zabralo hodně času. Kromě toho se konaly také porady. Nebyly ovšem tak časté jako nyní. Měl jsem dobrou sestavu poradců: otce Daboveho, Sandanama, Tuena a další.

Když jsme posoudili stav provincie, jak jsme ji přejali, shledali jsme ji v pořádku a naše postavení bylo dobré. Mohli jsme s důvěrou čelit výzvám. Vládl dobrý duch a z formačních domů přicházely větší skupiny bratří a kněží, takže jsme se rozhodli nejen udržet stávající domy, ale připravovat i zásadní rozvoj provincie.

A z Boží milosti jsme dostávali pozvání, odkud jsme to nečekali. Marie nás viditelně vedla a bratři byli připraveni udělat, co jsme po nich chtěli. Pro úctu všech spolubratří bylo pro mne snadné požádat je o pomoc, kterou štědře a ochotně nabízeli. A Bůh nám přál, abychom nikdy nepociťovali nedostatek. Tehdy jsme byli turínským ústředím postaveni před úkol konsolidovat celou kongregaci. Existující centra měla být posílena a neměly být otevírány žádné nové domy. V zásadě to bylo v pořádku, poněvadž ukvapené otevírání nových domů mohlo zeslabit ducha kongregace. Nadšení některých bratří směřovalo do mnoha stran a mohlo způsobit chaos. Byli jsme připraveni dodržovat příkazy dané kongregaci jako celku. Avšak v provincii Madras jsme měli silné postavení. V North Arcot jsme měli dobře fungující aspirantát a mnoho nových povolání plnilo naše formační domy. Všichni byli smysluplně zaměstnáni. Otec Mallon to dobře charakterizoval, když řekl: „Potřebujeme dosti bratrů a otců v domě minus jedna." Byli jsme vděční nadřízeným, když uznali, že máme dost lidí i prostředků na nové projekty. Předložili jsme je ke schválení a byly shledány smysluplné.

Historie ukázala, že kongregace mohla v Madrasu a na jihu růst a že jsme byli schopni pomáhat jiným provinciím vysíláním našich misionářů. Stačí se podívat do výkazů kongregace. Ty ukazují, že Indie je nyní druhá v počtu členů za Itálií, ale jistě se brzo dostane na místo první. Indické provincie se plní mladými lidmi, zatímco evropské provincie mají většinou starší bratry.

Bůh inspiroval otce Carreńa pro projekt silného aspirantátu v Tirupatturu, který potom následovaly ostatní indické provincie. Přineslo to nečekané plody v celé Indii a nyní se rozlévá také do ostatních částí světa.

Když jsem se díval na mapu provincie, viděl jsem, že jsme dobře usazeni v Madrasu, Bombaji, Góa a začínáme v Kérale. Ale celá centrální vrchovina je bez naší přítomnosti. Na Srí Lance je jeden salesiánský dům, ale více se tam nedá dělat pro rozdílnou situaci s nepřekonatelnými problémy. Do Kéraly jsem moc nechtěl, poněvadž tam působilo už mnoho katolických institucí a farností. Podle mne nebylo potřeba jít do prostoru syrského ritu, neboť jsem cítil, že tam nejsme potřeba. Mezitím jsme přemýšleli, co dělat a kde začít. Ale Boží Prozřetelnost nám dala první úkol, který byl splněním přání bývalého provinciála. Byla to škola v Egmore v Madrasu. Následuje řada úspěšných akcí otce Meda ve funkci provinciála: školy v Irinjalakuda a Pannuru, zemědělské farmy u Sagayathottam a v Karwaru, učňovská škola v Guntur, Teologický komplex v Bangalore a další.

Po odchodu z funkce provinciála

V roce 1964 končil běh mé funkce provinciála. Byl jsem na to připraven a těšil se na nové určení. Abych situaci usnadnil nadřízeným, prohlásil jsem, že jsem připraven odejít a dělat poslušně práci, která mi bude určena.

Mezitím přišel na vizitu otec Pianazzi a jasně mi řekl, že nadřízení nedovolí, aby odcházející provinciál působil dál ve své bývalé provincii. Byl jsem připraven a rád, že odejdu. V té době také hodlali nadřízení renovovat kongregaci. I proto si přáli více nových tváří v provinciích, aby mohli obohatit kongregaci v duchu 2. vatikánského sněmu. Byl to generální představený otec Ricceri který obhajoval radikální změny, jež považoval za nezbytné. Já bych dal přednost tomu, aby nezbytné změny byly provedeny opatrně a duch kongregace byl zachován.

Protože vedení potřebovalo čas na provedení nutných zásahů v provinciích a přípravu generální kapituly (dále GK), přišla doba pro zproštění úřadu stávajících provinciálů. Já jsem byl požádán, abych zůstal ještě půl roku jako správce provincie. Tak jsem mohl vše připravit k volbám delegáta na GK. Bratři mne žádali, aby mne mohli zvolit za člena GK nebo jako náhradníka. Já jsem však cítil, že by nebylo správné zvolit mne, který jsem sice byl de facto provinciálem, ale ne jmenovaným. Neměl jsem také příliš chuť být na GK. Členové provinciální kapituly se mnou nakonec souhlasili a vybrali jiného.

Když byl oficiálně jmenován novým provinciálem otec Di Fiore, rozhodl jsem se odejít ihned do Šilaungu (Shillong). Dal jsem přednost tichému odchodu bez oficiálního rozloučení. O mém odchodu tak nebyl nikdo informován, kromě mého sekretáře otce Oreglia. Posledního dne mého úřadu jsem ho požádal, aby pozval na večeři rektory z madrasských domů. To bylo mé rozloučení s úřadem provinciála. Byli překvapeni, ale já jsem již tu noc odjel do Šilaungu, svého budoucího působiště.

Kdybych měl shrnout své působení jako provinciála, nemám více co dodat k tomu, co už jsem uvedl. Především jsem nikdy nechtěl být provinciálem, podobně jako jsem si nepřál být rektorem v Tirupatturu. Necítil jsem se dobře, když jsem předsedal velkým shromážděním spolubratří a stál před davy. Provincii Madras jsem měl rád. Dala mi mnoho. Já jsem jí dal, co jsem mohl. Poroučel jsem vše Marii, naší dobré matce.

Bez rozčilení a okolků jsem šel do Šilaungu převzít nové pověření. Když jsem přišel do Guváhátí (hlavní město indického státu Asám – pozn. překl.), byl provinciál otec Casarotti nemocen. Spolubratři v Ásámu byli ovšem trochu nešťastní, protože jsem jim byl prakticky vnucen. Provinciál mne poslal do Šilaungu, abych si tam trochu odpočinul, protože novicmistrem tam byl ještě otec Bacchiarello. Já

Otec Med omládl, že? (CSI)

jsem byl ale nešťastný, poněvadž mne čekalo nicnedělání. Abych se zaměstnal, učil jsem se trochu jazyky Hindi a Khasi. Ale nemohl jsem se do toho vpravit, protože moje hlava byla jakoby jinde. Tak bylo těch pár měsíců pro mne dlouhých, protože jsem byl zvyklý žít velmi aktivně. Ale odpočinek mi prospíval. Vypomáhal jsem jako zpovědník, protože ten hlavní odcestoval. Otec Bacchiarello dělal svou práci dobře a já se divil, proč ho mám nahradit. Byl na novice ale příliš jemný a oni potřebovali trochu pevnější ruku. Ovšem nadřízení rozhodli a já musel plnit svěřený úkol.

Ve skutečnosti byla příští skupina, kterou jsem měl vést, poněkud početnější a pro otce Bacchiarella by bylo obtížné ji s jeho křehkým zdravím zvládnout. Neměl jsem žádnou zvláštní průpravu na převzetí tak odpovědného poslání. Ale jako obvykle, zkusil jsem je připravit a dbal na to, aby byli zbožnými a dobrými salesiány. Věnoval jsem se jim cele na cestě ke spiritualitě a k jejich formaci. Protože jsem neměl žádné další povinnosti, trávil jsem s nimi celý den, jak jsem to dělal i v aspirantátě. Bylo také dosti manuální práce, ke které jsem se také připojoval. Měl jsem rád procházky a dokonce i dlouhé výpravy. Měl jsem dobré pomocníky v bratru Michaelovi a klericích.

Neměl jsem na starosti ani materiální ani finanční záležitosti. O ty se staral bratr Michael. Pomáhali jsme mu na zahradě a na farmě. Novici měli ty práce také rádi. Zpěv je udržoval šťastnými a dobré filmy pomáhaly jejich formaci.

Pět roků, které jsem strávil v noviciátě, uběhly velmi rychle. Snažili jsme se vést novice k důvěrnému vztahu k Ježíši a studiu ducha Dona Bosca. Bylo to právě v době 2. vatikánského koncilu a my jsme se snažili zachytit ducha vnuknutého tímto shromážděním. To nebylo jednoduché, ale zkoušeli jsme to, protože věci nejsou nikdy jednoduché a jasné.

V těch letech, zvláště ke konci, jsem se ocitl v potížích, poněvadž se na některá má rozhodnutí hledělo s nelibostí. Když jsem byl rektorem na jihu, řídil jsem se příkazy provinciála. On mne jmenoval, dal mi důvěru a ponechal mi svobodu v nakládání s chlapci a vedením společenství. Provinciál nikdy nezasahoval do mých rozhodnutí. To pokračovalo i v době, když jsem byl později rektorem v Kotagiri. Věděl jsem o všech pravomocích provinciála a informoval ho o našich rozhodnutích. Řídili jsme se jeho instrukcemi, ale dělali jsme, co jsme cítili, že bylo třeba.

Ekumenismus v praxi. Ředitelka salesiánské školy je hinduistka. (CSI)

Podobně, když jsem byl provinciálem, byl jsem si jistý, že lidé jsou vybráni správně a ponechal jsem na rektorech a tím více na novicmistrovi rozhodování o chlapcích a novicích. Dbal jsem na to, aby byli zbožní a když udělali rozhodnutí, mohli jsme se na ně spolehnout. Rád jsem sledoval, jak rozhodovali. Když byl některý novic propuštěn, nikdy jsem se nedotazoval domácí rady ani novicmistra a nežádal je, aby změnili rozhodnutí. Respektovali jsme se navzájem.

Myslel jsem, že podobné zásady budou platit, když jsem se stal novicmistrem. Nařídili jsme některým novicům odejít, když je domácí rada shledala neschopnými pro salesiánský život. Byl jsem si jistý, že novic byl propuštěn pro své dobro. Provinciál nikdy nenapadal moje rozhodnutí, protože nechtěl být proti mně. Takže jsem jednal svobodně podle svého svědomí.

Ale ke konci jsem začal pociťovat, že moje rozhodnutí o některých novicích se jevilo v jejich očích příliš přísné. I v provincii zavládlo mínění, že jsem moc přísný. Brzo jsem začal pociťovat, že moje rozhodnutí nejsou vítaná a já nechtěl být příčinou neštěstí. Bylo to už po koncilu a já se rozhodl napsat provinciálovi, aby na mé místo jmenoval někoho přijatelnějšího, i když jsem ještě nenaplnil druhých třicet let. Podle rychlosti, s kterou byl můj požadavek vyřízen, jsem pochopil, že můj návrh byl přijat s úlevou. Otec Lo Groi byl zvolen za mého nástupce. (Otec George, stávající nadřízený otce Meda v Imphalu, byl v noviciátě za jeho působení a řekl: „Byl přísný, jak pro koho. Mně se to nezdálo.“ – pozn. překl.)

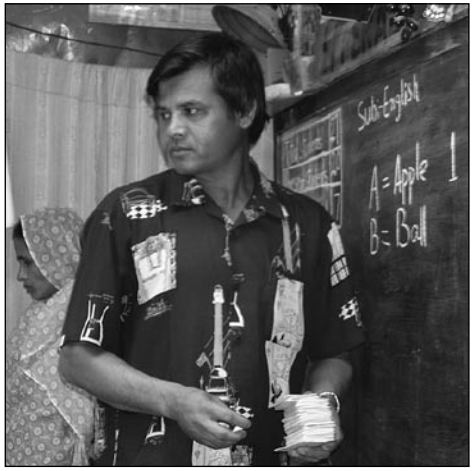
Byl jsem připraven jít a viděl to jako Boží vůli. Ale kam? To byla otázka.

Negramotné děti se učí číst a psát v Literacy Centre, protože nemají na školu. (CSI)

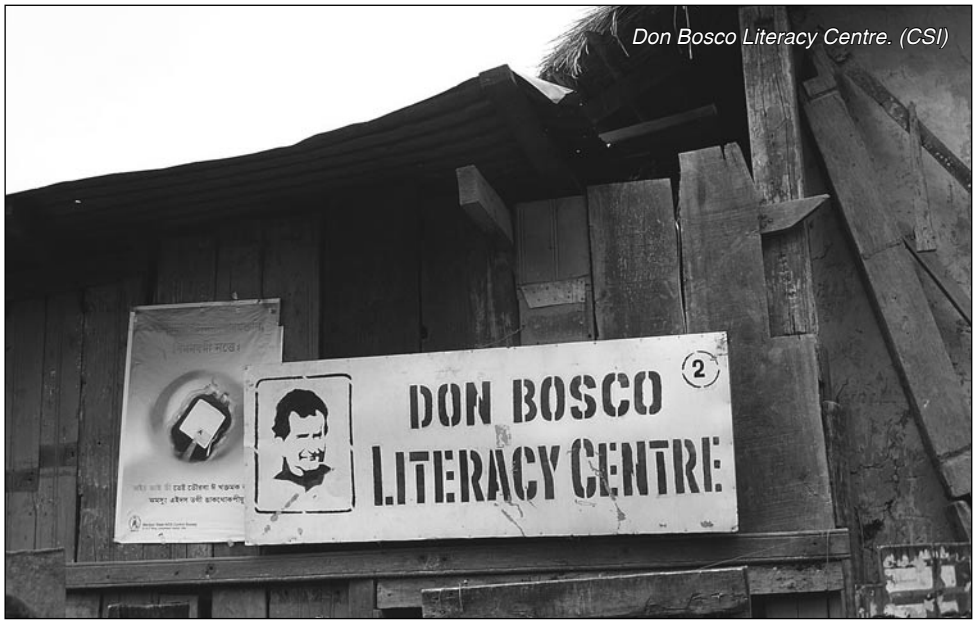
Další obrat v mém životě

Nechal jsem na Bohu, aby rozhodl, co budu dělat. Navzdory mé absolutně nedostatečné přípravě na funkci rektora, provinciála a novicmistra, vše dobré co se mi podařilo udělat, udělal jsem dle svých schopností a s pomocí mých spolupracovníků. Proto jsem neustával v děkování Pánu Bohu a Marii, naší Matce. Ale co teď, co bude? Necítil jsem se na konci svých sil. Padesát čtyři let není dostatečný věk, aby člověk přestal bojovat. Stále se vtíraly otázky o mé budoucnosti. Ze slov otce Pianazzia jsem cítil, že mé přítomnosti v Madrasu není třeba. Podobně i ochota spolubratří v Šilaungu, s jakou přijali mé ukončení funkce novicmistra, na mě působila dojmem, že mám odejít. Po tom všem jsem na nich nebyl závislý. Přijali by můj odchod ze své pravomoci a byli by zároveň rádi, kdyby se mezi nimi našel někdo, kdo by to dělal lépe. S takovými úvahami jsem chtěl mít více času a konzultovat s nadřízenými, co budu dělat.

Učitel vyučuje v Don Bosco Literacy Centre. (CSI)

Protože jsem byl bez pověření a žádná provincie mne nepožádala o práci, napadlo mne jet do Evropy, získat čas a podívat se, co bych mohl dělat. Provinciál z Guváhátí mi s úlevou dal svolení, protože mu odpadla starost, co se mnou. Odjížděl jsem rád s nadějí, že se vyřeší můj problém.

Don Bosco Literacy Centre. (CSI)

Když jsem dorazil do Itálie, seznámil jsem se svou situací nadřízené. Ti mi ale také nemohli dát konečné rozhodnutí. Aby získali čas, navrhli mi, abych navštívil své drahé v Československu. Myslel jsem, že nedostanu povolení. Ale vypadalo to, že došlo k jakémusi uvolnění a já dostal povolení navštívit svou vlast na dobu jednoho měsíce, ale to proto, že jsem měl indickou státní příslušnost. Tato návštěva byla pro mne požehnáním. Nebyl jsem doma 35 let a teď jsem mohl přijet a poznat podmínky v tvrdém komunistickém „ráji“. (Ty popisuje otec Med velmi barvitě, ale většina z nás je zažila. Nicméně i těchto několik slov otce Meda, že „ani vlastní matce jsem nepodal svaté přijímání, aby nemusela při případném výslechu lhát, a mše jsem sloužil také o samotě“, jsou více než výmluvná – pozn. překl.)

Návštěva byla velkým štěstím. Mohl jsem vidět svou rodinu a hlavně maminku. Také jsem poprvé viděl svého bratra Václava, který se narodil, když jsem už byl v Indii. Byl jsem šťastný, že jsem mohl vidět stará známá místa a potkat známé. Ale mnoho z mých vrstevníků mne nepoznalo. Vše jim znělo jako pohádka, když čtou o věcech, které se přihodily v mém životě.

Když se přiblížil den mého odjezdu, byl jsem smutný, protože jsem musel opustit matku a vše co bylo pro mne tak drahé. A měl jsem také obavy, protože stále ještě žili pod komunistickou krutovládou. Ale život musí jít dál. Když jsem stál naposledy před svou matkou, řekl jsem jí: „Mami, musím jít.“ Ona se mě prostě zeptala: „Je to tvoje povinnost, jít?“ Když jsem jí řekl „ano“, ona jednoduše odpověděla: „Pak tedy jdi a Bůh ti žehnej!“ Nebyli jsme zvyklí plakat a naříkat. Boží vůli je třeba následovat, i když to bolí.

Na rozcestí

Když jsem strávil 30 let v provincii Madras a 5 let v Šilaungu, ocitl jsem se o samotě přemýšleje o budoucnosti. Ničím jsem si nebyl jistý, a tak jsem se znovu obrátil na představené v Itálii. Vzhledem k mému věku nepřicházelo v úvahu poslat mě tam, kde bych se těžce učil jazyk. Moje vlast byla také

Další z „učeben“ v Literacy Centre. (CSI)

tabu, protože jsem byl indickým občanem a československá vláda by mi nikdy nedovolila působit v mé vlasti.

Navrhoval jsem, že mohu jít do Jižní Ameriky, kde hledali kněze a jazyk by nebyl tak velký problém, protože španělština i portugalština jsou podobné italštině. Tou dobou byl regionální představený pro Jižní Ameriku v Itálii a otec Fedrigotti ho kontaktoval. Byl rád, že může mít dalšího kněze. Byl jsem připraven nabídku přijmout, poněvadž byla vlastně jediná. Tou dobou ale dostal otec Fedrigotti dopis z Indie se žádostí poslat kněze na pomoc biskupovi a otec mi to nabídl. Jednalo se o biskupa Kerketa z Tezpuru (uprostřed Ásámu – pozn. překl.). Nic jsem nenamítal a tak jsem byl poslán zpět do Indie, abych pomohl biskupovi. Přijal jsem to jako Boží vůli a připravoval se k návratu do Indie.

Nešel jsem nazpátek do žádné provincie, ale pomáhat biskupovi. Neznal jsem obsah dopisů mezi biskupem a představenými. Jel jsem do Indie. Když jsem dorazil do Bombaje, rozhodl jsem se kontaktovat Tezpur, abych věděl, kam mám jít. Nechtěl jsem jet nazdařbůh. Čekal jsem dost dlouho v Bombaji, ale pořád nic a začal jsem být trochu nervózní. Nakonec jsem se rozhodl dotázat se mého bývalého provinciála v Šilaungu, co mám dělat. Po nějakém čase přišla odpověď: „Otec Ittyachan vás bere.“ Opět jsem to přijal jako Boží vůli a jel do Kohimy a stal se spolu s otcem Devassym pomocníkem faráře. Byl jsem šťastný, že jsem na horách jako misionář.

V Kohimě jsem hledal farní skupiny a obcházel okolní vesnice. Staral jsem se o zpívání a dokonce pomáhal panu katechetovi Philipovi chystat zpěvník. Všechny písně byly v jazyku angami. Ale melodie byly všechny západní a bylo je třeba přepsat do sol fa systému (solmizace), který jsem poznal, když jsem byl s novici v Šilaungu. A teď v Kohimě mi byly základy psané solmizace užitečné. Spolu s katechetou jsme dali dohromady malý sbor, který byl dobrý a ochotný cvičit, protože se chtěli vyrovnat svým baptistickým bratřím i ve zpěvu.

Tehdy k nám přišla skupina lidí z kmene Sema Naga z Lazami s žádostí přijmout katolickou víru. Nikdy jsme se nedověděli, proč je napadlo přijít za námi. Ale byli jsme rádi a přijali to jako výzvu Prozřetelnosti. Pan farář měl moc práce nebo nevěděl, jak se postavit k požadavku protestantské vesnice. A tak mne požádal, abych se toho ujal. Nikdy jsem nestál před příležitostí uvést novou skupinu do katolické církve. Ale slíbil jsem udělat, co bude v mých silách. Spolu s katechetou Filipem jsme začali plnit úkol. Dnes je Lazami zcela katolická farnost v péči otců kapucínů.

Ale počátky nebyly snadné. Poručili jsme se do rukou Páně a Panny Marie a vyrazili na cestu asi 50 km od Kohimy. Když jsme dorazili do vesnice, spojili jsme se se skupinou, která nás očekávala, a uspořádali první setkání se všemi jejími členy. Celá skupina byli baptisté, kteří se nepohodli se souvěrci. Rozdělili se tedy do dvou táborů. Měli dobře organizovaný baptistický řád. Původní skupina měla dobře postavený kostel. Naši odštěpenci se shromažďovali v opuštěném starém vojenském hangáru za vesnicí.

Ve stanovený den jsme požádali vůdce, aby shromáždili lidi v hangáru. Když jsme dorazili, byl hangár plný - mladí, staří, muži, ženy, děti, dohromady asi 400 lidí. Nebylo jednoduché to zvládnout. Naštěstí byl přítomen místní vůdce, který dal setkání řád. Po úvodu starších jsem vystoupil a začal mluvit. Každé slovo bylo třeba překládat. Ale jak? Neznal jsem ani slovo ze žádného Naga-jazyka (je jich 14 – pozn. překl.). Katecheta znal jeden z nich (Tenyidie) a angličtinu, ale ani slovo jazyka vesničanů Sema. Naštěstí vůdce rozuměl Tenyidie. Co jsem řekl anglicky, přeložil katecheta do jazyka Tenyidie a z něj to překládal a filtroval vůdce do mateřštiny vesničanů. Co se k nim nakonec dostalo jsme nevěděli ani Filip ani já. Ale jádro bylo jasné. Zeptal jsem se jednoduše, zda jsou katolíci. Sborem odpověděli: „Ano, jsme katolíci.“ Další otázka zněla: „Znáte katolické učení.“ Nahlas odpověděli: „Ne!“ Když tedy neznáte nic z katolické nauky, co tedy jste? Unisono zakřičeli: „Katolíci.“ Opravdu prostí lidé. Chtěli něco vědět o naší víře. Někdo jim kdysi řekl, že katolická církev je pravá, původní církev Kristova. A od nás vůbec poprvé něco uslyšeli o Církvi, nač čekali tak dlouho.

Ovšem odpor protestantských vůdců trval. Ale lidé zůstali pevní ve své nové víře a neustoupili. Když jsme příště přijeli džípem, zastavila nás skupina baptistů a předala nám kus papíru s jasným varováním: „Není dovoleno vstoupit do vesnice Lazami.“ To byla zpráva od autorit baptistické církve v Lazami. Byli jsme trochu zaraženi, ale zároveň rozhodnuti neustoupit. A nikdo se nás neodvážil zastavit. A tak je pravda, že „když jsme silní, jsou oni slabí, když my jsme slabí, jsou oni silní.“

Můj společník otec Benik našel dříve v Kohimě dobře organizované nekatolíky v obrovské převaze. Nyní jsou ještě stále v převaze, ale také přijali katolickou nauku. I odpor pokračuje, ale je umírněný a tichý. Kohima je nyní sídlem biskupa a katolická komunita je vzdělaná a plná víry. Myslel jsem, že v Kohimě už dožiji, ale nemělo tomu tak být. Boží Prozřetelnost měla se mnou jiné plány a já za ně mohu Bohu jen děkovat.
Nevím, co se přihodilo, ale jednoho dne mi farář řekl, že mne provinciál posílá na jih do mé staré provincie. A já jsem jel džípem, aniž bych se rozloučil. Řídil katecheta Filip. Jeli jsme do Imphálu, kde jsem nasedl do letadla. Tam mi provinciál nabídl tři možnosti: učit hudbu v semináři v Poonamallee, dělat zpovědníka v Katpadi, nebo Cejlon. První jsem nemohl přijmout, poněvadž jsem vůbec neznal carnatickou hudbu. Druhá možnost pro mne byla také nepřijatelná, poněvadž jsem neznal tamilštinu a tak bych nemohl studenty zpovídat. Cejlon byl nepřijatelný pro politickou situaci. Nakonec jsem šel jako další zpovědník do Yercaudu, kde byl už zpovědníkem otec Corcoran.

Po čase mne provinciál požádal, abych šel do Gunturu, který jsem stavěl. Souhlasil jsem. Rektorem tam byl otec Michael a já se snažil naučit jazyk Telugu, který se mi líbil. Pomáhal jsem v domě jako prefekt. Pracoval jsem na zlepšení úrovně stolárny. Byl jsem šťastný, když jsem viděl jejich rozzářené obličeje a oni byli spokojeni s mým hubeným Telugu slovníkem. Byla to šťastná a spokojená skupina.

Sotva jsem se sžil s komunitou, navštívil

nás jednoho dne otec Tomáš, viceprovinciál z Guváhátí (budoucí biskup v Guváhátí). Během rozhovoru mi nabídl, abych šel do Ásámu. Nebral jsem to vážně a řekl mu, jak jsem obvykle dělal, že jsem ochoten jít kamkoliv a dělat každou práci, bude-li třeba. Předpokládám, že věc konzultoval, ale mně neřekl nic definitivního. Doufal jsem, že zůstanu pracovat v Gunturu. Ale po nějakém čase přišlo pozvání jít pracovat na severovýchod Indie. Opět jsem to přijal jako vyjádření Boží vůle a poslechl jsem nařízení představených. Odcházel jsem do Imphálu ve státě Manipur.

V dalším čísle zpravodaje přineseme závěrečnou část vyprávění otce Jana Meda o svém misijním působení v Indii.

V listopadu dokončí Telepace zpracování dokumentu z návštěvy otce Meda letos v dubnu. Objednat si jej můžete na adrese:
Telepace
Kostelní náměstí 2
702 00 Ostrava
Předpokládaná cena videokazety nebo DVD je 250,- Kč + poštovné.

Poděkování dárcům

Srdečné díky těm, kteří přispěli převodem z účtu v srpnu a září:

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Dík také všem, kteří přispěli dary poštovními poukázkami nebo jinak:

Jména dárců jsou z důvodu ochrany soukromí na internetu skryta...

Děkujeme i všem, kteří nechtějí být uváděni nebo jejichž jména nebyla čitelná (52) nebo jsou dárci anonymní.

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 PŘEROV
CZECH REPUBLIC

O.P.

P.P.
708 03/2002
751 51 Přerov 1

Prosba

Dárci a příznivci, kteří posílají svůj peněžní dar poprvé, ať laskavě oznámí v dopise nebo na korespondenčním lístku svou adresu a své rodné číslo, které je třeba psát do rubriky V-symbol. Opakovaně nám toto oznamovat není třeba. Vedení CSI děkuje za porozumění.

Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) je dobrovolné neziskové sdružení lidí, kteří chtějí nenásilným způsobem diplomatickými prostředky pomáhat hájit právo na vyznání tak, jak je to vyhlášeno ve Všeobecné deklaraci lidských práv OSN, zvláště ve Článku 18.

Potřebné spojení na Křesťanskou mezinárodní solidaritu:

Křesťanská mezinárodní solidarita
Předmostí - Náves 38
751 24 Přerov

lépe: **F. Kopečný, U Tenisu 27, 750 02 Přerov**

Tel: 581 203 438
e-mail: csi@csi-cr.cz
Internet: www.csi-cr.cz

Bankovní spojení:

ČSOB Československá obchodní banka
č.ú. 0278125043 / 0300

Úkoly CSI mohou být:

- modlitba za pronásledované křesťany
- psaní protestních dopisů patřičným politikům a úřadům
- sbírání podpisů ve prospěch pronásledovaných
- psát dopisy vězněným a jejich rodinám
- podle možnosti poskytovat hmotnou podporu jednotlivým případům
- působit na vládu a politiky, aby se Česká republika na mezinárodním poli zastávala pronásledovaných křesťanů
- přinášet zprávy v médiích o pronásledovaných křesťanech a o činnosti CSI
- organizovat prosebné společné modlitby
- finanční podpora

Přetisk textů tohoto zpravodaje je možný s udáním pramene. Vydává Křesťanská mezinárodní solidarita (CSI) jako zpravodaj pro vnitřní potřebu.

Za redakci a úpravu zpravodaje zodpovídají Ing. František Kopečný a Petr Matyáš.

MK ČR E 12619

Tisk EURO-PRINT Přerov s.r.o.

Podávání novinových zásilek povoleno Dohodou o podávání poštovních zásilek OBCHODNÍ PSANÍ č. 708 03/2002 ze dne 13. 12. 2001.